

hacž su to Słowo wot jeho Horjestacza sly-
scheli. Stym ze won tež nas to wucizež a
nam pokazuje, so ta Moz jeho Horjestacza a
Kralestwa tudy na Semi a wtym Ziwenju
so siewicž a wopokazuje dyrbi jeniczy psches
Słowo a Wjeru, kotraž so teho Krysťuša
dzerži, kotrehož tola newidži, a tak tež wnim
Njech a Smercz pschewine, Prawdosž a Zi-
wenje pak sapschimne. To je skrotkim wot
tych najwosebnišich Shtukow teje Histo-
riji tuteho Szenja prajene, sčtož sromadnje
ton Artikel wot teho Horjestacza nastupa
(wot kotrehož my we predawšim Prjedo-
wanju wjazy slyscheli smy.)

Wosebneje pak budže nam we tym Szenju
psched Woczi stajena ta Słabosž teje Wjery
pola tych Wuczomnikow, a kak so Krysťuš
we swojim Kralestwi wopokaze a sadzerži
pschecziwo tajkim Malowjerjazym. Pschetož
wtej Historiji teho Szenja wot Krysťušowe-
ho Horjestacza widzimy my, kak najpredy
schizy Jap oschtoljo, potom pak tež či drusy
Wuczomnizy schizy tak slybi su byli kwe-
renju tajkeho Artikela, tež hacž kjeho Kne-
bjustpjeczu, so won jeju teje Twerdosže jeju
Wutrobow a Nerosoma dla, (Mark. 16.) je
swardicž dyrbjal, so nejsu wjerili tym, kotsiž
jeho bjechu sbudzeneho widžili, hacž jim runje
sašo dosž steho Pišma sam bjesche predy pra-
ji, so dyrbi schizowany bjež, a na třeczi
Dzen sašo horjestanycž.

Steho da my sprijenemu wufnemy, so tež
pola tych, kotsiž Kšeszijenje a Sšweczi su,
Słabosže a Brachi jawostanu, wosebneje
we tych wosokich Shtukach teje Wuczby a
Wjery, so tešame ani tak rucže srosenicž,
ani tak twerdže a moznje sapschijecž nemoža,
kajž bychu dyrbeli, a so wjericž tajka loschka
a sнадna Wjez neje, kajž či newustaczi Du-
chojo, kiž žaneho Šhonenja nimaju, šebi
myšlja, a naschi Podjanszy wudawaju, a sa
to maju, so wjericž nicžo druhe neje, hacž jeno

tu Historiju aby Wjez slyschecž a wedzicž, a
sda so jim pschi tym, so su schitko, sčtož to
Ewangelion wot Krysťuša praji, dyž jeno je-
dynmol so slyscheli aby lasowali su, smo-
lom runje wohn doposnali, a dosž sapschi-
myšli, so jim treba neje, dale njesčto wot
teho wufnycž aby wjericž.

Alle, so to nicžo wjazy neje, hacž jeno pro-
sna a kniczomna Myšl, je steho sšawne, so
šami dyrbja wufnacž, so tajke Posnacže tych
Historijow we jich Wutrobach prosne, sš-
mne a nedžjelawe ležo wostane, jako prosna
Schforpawa beš Ziwenja a Moz, kotrež
jim kniczom nešluzi a nicžo nepomba, ani
jich nepošylni, ani nepošepšuje, dyž tola
ton wulki a krašny Štutk teho Horjestacza
Krysťušoweho so tehodla stal je, a ktemu
dyrbi prjedowany, a tak slyschany a posna-
ty bjež, so by we nas Plody pschinešl, nasche
Wutrobny sbudžil a sahoril, a nowu Myšl,
Rošom a Wolu, Ziwenje a Wešelje, Troscht
a Moz we nas dokonjal.

Zeli so so to nestane, da je ta Historija
podarmo slyschana, a we tebi žylje morwa,
a pomba tebi tak malo, jako Turkam a Po-
hanam, kiž nidy nicžo wot neje nejsu wedžili,
ani ju sa wjernu horjewšali. Ty so tež ža-
neje Wjery kwalicž netrebašch, hacž ty runje
wot teje Historije ton Jescht na Jasyku, ton
Synk we Buschomaj, a ton Šson w Po-
mjatku sakhowal šy, wot kotrehož ta Wu-
troba nicžo neshoni a newopta, kajž ždym či
Podjanszy to sžylej šwojej Wuczbu a Ziwe-
njom derje wopokaza, so wot teho Artikela
nicžo we Wutrobi newjerja, a nedžerža, do-
felž tu Moz a ton Wuzitk, kotryž nam to Ho-
rjestacže Krysťušowe pschinešž dyrbjalo, beš
Krysťuša pschi šebi samych a psches šwoje
Štutki a samu šwoju Sašluzbu pytacž a
dostacž wucza, a tu sbožnyčezinjazu Wuczbu,
kotraž nas wot tajkich selharnych Wustaw-
kow na Krysťuša, a na tu Moz jeho Horje-
stacza pokaze, satamaju, hanja a pschesžehaju.